

Messzi tájba, égbeszakadt barátaim (96 augusztus)

Hajnal V. Csaba

koromsötét van itt ahogy rájuk nézek
többen ülnek a földön
nagy, szabálytalan körben
lábaikat fiatalosan maguk alá gyűrik
a használt papírokat
papírkosárba dobják
és keresik a villanykapcsolót mert igen nagy a sötét
a ház körül és bent a házban is homályosodik már
pedig a ház felett
szikrázott a nap
és amikor ránéztem barnított meg égetett
kevélyen nézett vissza rám és elnyomott egy mosolyt
ez volt egy éve talán
ma már csak régi dalokat dünyög fönt egymagában
és úgy döntött, többé le sem jön onnan
ma reggel is részeg volt de látta
hogy a házba mennek néhányan
és csak bent veszik le a napszemüveget,
a kabátot, cipőt
és láthatta volna hogy én is utánuk megyek
illetlenül, cipőben, kabátban
de sorban köszöntek amikor
az ajtón beléptem és
kedvesen búcsúztak
amikor az ajtón kiléptem
és nagyot nevettek amikor az ajtót becsuktam és
bezártam és meghúztam
ravasz versem
és messzi tájba,
égbeszakadt barátaim
koccintottak
és tovább ültek a földön
bort ittak
és megállás
nélkül
kéziratokat
olvastak fel
egymásnak

Kátrányvárat épít...

Misik Béla

A szétzúllott öntödében hónapok óta nem dolgozik senki. Leégett kantine, bedőlt falú kerítés.

Az éjjeliőr odaköltözött, mert eddig csak mikor dolgozott volt lakása, most öröklakása van.

Felborult kádak, semmibe vezető sínpárok, és mindenféle meddő salak. A kéményt holnap robbantják, állítja a Kovács, az üzem művezetője. Senki sem hisz neki, kerek szemekkel bámulják, mint egy tébolyultat. A Kovács vállat von, visszaül a koscsijába, és elhajt.

Tót cigarettával kínálja a másikat, kiköp, és tüzet ad. Egy csille ámyékában ülnek, ugyanabban a tartásban, mint húsz évig.

Egy ragyogó porse kanyarodik az udvarra. A pasas kiszáll, a nő bent marad. A pasas körbejár, kiválasztja a két legelvetemültebb arcot. Valamit halkán magyaráz, azok rábólintanak, és kész.

Az elszárguló porse hangjára az éjjeliőr részeg gajdolása kontráz. Kezében két zománcozott vödörrel kitémolyog a porba. Leteszi a vödöröket, lehuppan, és elüvölti magát, embe...rek, gyertek, kóstoljátok meg az eperpálinkám, most kotyvasztottam!

Az emberek mind odalődörögnek, van aki azért egy kicsit igyekszik. Az öreg szépen sorban mindenkinek tölt a kopott merőkanállal. Persze sok mellé megy, mert hát ő sem ma kezdte az ivást, de kit érdekel ez most! jut is marad is! ha nem hát annál jobb! Ezt viszont nehéz elképzelni; az öreg ilyen dolgokban nagyon találékony.

Egyszer hozzájutott egy kamion rohadt banánhoz. Olyan pálinkát csinált belőle, hogy az egész

hegy banánillatot bőfőgött. Ezt

még az is megitta, aki vi-

lágéletében utálta a

banánt. Mondták is, hogy

erre a nemes célra jobb, mint

szerencsétlen csecsemő-

ket tömni vele.

így hát még elüldögéltek

egy darabig, aztán mindenki

ment a maga dolgára.

**...a megbolondult
öntőmunkás.**